

?Dolors Punsà. Un sospir d'amor

La Dolors Punsà contempla la llum de la tarda asseguda en un balancí de fusta. Els rajos de sol li il·luminen el rostre i deixen al descobert una pell clivellada pel pas del temps i unes galtes rosades i delicades, com els pètals de les flors. Quan es retira la mascareta, per deixar-se retratar, mostra el seu somriure natural, que no ha desaparegut mai malgrat les adversitats del camí.

Foto: Marc Prat.

A pocs mesos de bufar 94 espelmes, aquesta manresana manté una actitud vital i esperançada, atenta a l'actualitat amb una pila de diaris acumulats sobre la taula i sempre disposada a ajudar els altres. La seva història difereix de la majoria de dones de l'època, ja que va renunciar al matrimoni perquè considerava que l'amor que sentia cap a les persones era massa vast per centrar-lo en una de sola. «Al llarg d'aquests anys, he sigut molt feliç estimant i ajudant els altres, sense demanar res a canvi».

Aquest esperit solidari li van transmetre els pares, el Joan i la Maria. Quan en parla la veu se li endolceix. «A casa, mai no es tancava la porta a ningú, sempre estaven disposats a fer costat als altres», explica. De joveneta somiava de convertir-se en missionera i viatjar als països més pobres.»En aquells anys però, hauria resultat estrany que una noieta marxés tota sola a voltar pel món i, finalment, vaig desistir», lamenta. No obstant això, ben aviat va adonar-se que el bé es pot fer a tot arreu, fins i tot a la ciutat d'origen. De seguida, va decidir estudiar per convertir-se en assistent social i, mentre es guanyava la vida treballant al Banc Mercantil, va poder aportar el seu granet de sorra en diversos àmbits, com ara l'hospital, fent d'auxiliar i d'animadora per als infants, o bé a l'església, fent classes de catecisme o preparant activitats socials per a les famílies més desfavorides.

La protagonista fila la seva història mentre el cel es va tornant de color malva a mesura que el sol s'amaga. La poca claror que entra a la sala fa brillar les flors delicades que miren per la finestra, les figuretes de porcellana que reposen sobre els mobles i els quadres de reconeguts pintors manresans, com Manel Marzo-Mart o Evarist Basiana, que penegen de les parets. En paral·lel a la seva activitat social, va desenvolupar una faceta artística i es va deixar meravellar pels mestres del pinzell de la ciutat, però també creant obra pròpia a partir de dibuixos sobre fustes, llenços i teixits. Els quadres firmats per ella que penegen de les parets i alguns vestits que guarda a l'armari de l'habitació plens de traços de pinzell deixen entreveure el seu estil abstracte, de formes ondulades, ple de colors vius. «Només soc una aficionada dins d'aquest món tan bonic», aclareix. Però la seva mirada creativa li va valdre durant molts anys mentre va treballar com a decoradora d'aparadors a cal Jorba.

El rellotge de caixa alta, penjat en un racó del saló, toca les cinc i, mentre ressonen els repics del temps, la Dolors s'aixeca per extreure d'una vitrina una petita figura formada per dues oques amb un coll gràcil i un cos plomat. Es tracta d'una representació en miniatura de l'escultura de l'artista Josep Barés que reposa a la Font de les Oques de Manresa, una donació que ella mateixa va fer a la ciutat en el seu norantè aniversari com a record de les oques que habitaven en aquest espai durant el primer terç del segle XX. Mentre acaricia les petites oques i observa l'últim sospir de llum que s'amaga entre els edificis, diu: «Ara que em trobo en la recta final de la vida, no em fa falta endur-me res a l'altra banda, només la satisfacció d'haver estimat».